

IŞIKTAĞI KARANLIK

Seda Ulu

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak Tasarımı

Yusuf Anar

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-74-1

1. Baskı: Mayıs 2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Transkop Büro Makineleri Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Altayçeşme Mah. Bağdat Cad. No: 287/291A Maltepe/İstanbul

Sertifika No: 42007

EDİTÖRDEN...

Karanlıktaki Işık, benim editörlük maceramın mihenk taşlarından biriydi ama sonuçta ben bir editör olarak gereğini yapmıştım. Kitabı çalışırken ‘Joseph’ özelinde, yepyeni bir serüvene dâhil olduğumu anlamıştım; üstelik bu hikâye burada kalamazdı. Seda Ulu, hayatımda gördüğüm en tutkulu ve tutkusunu azme dönüştürmüş yazarlardan biri. Yazdığı her satırı sorgulayan, kendinden eminlik yerine, kitabını okuyanın aklından geçeni sorgulayan bir yazar. Onunla *karanlığı* ve *ışığı* konuşurken ikinci kitabın ortaya çıkışını; iki sene boyunca, sanki ailemizden birinden söz ediyormuşçasına tasarladık. Şimdi, elinizde tuttuğunuz bu kitap, bizim en güzel hayallerimizden biri. Hayatımda çok az roman karakterini evime taşıdım, soframda oturttum; ondan, ailemden biri gibi söz ettim. *Işıktaki Karanlık* o sofraya oturup aklımdan hiç çıkmayan sorularıyla yaşamımda bir yol arkadaşı oldu.

Bu kitap, tanıdığımızı sandığımız herkese başka gözle baktıran, aslında “Hiç de öyle değilmiş.” dedirten ve bir o kadar da sağlam bir anlatıcının rüyası... Bu rüyanın bir parçası olduğum ve sonunu okurken burada bitmeyeceğini (ve ağladığımı) Seda’ya söylediğim bu kitabı umarım, siz de benzer bir heyecanla okursunuz. Editörü, arkadaşı ve okuru olarak sizi, yazmaktan ve şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecek bir yazarla baş başa bırakıyorum. Bu yolculuğa beraber çıktığımız için teşekkür ederim Seda...

Kasabaya soğuk, puslu bir hava ve ölüm sessizliği hâkimdi. Sokakta duyulan tek ses, kilisenin çanlarıydı. Joseph dizlerinin üzerine çömelmiş, iki elini yere koymuş; kendi kendine mırıldanıyordu. Saçları iyice uzamış, sakallarına karışmıştı. Koyu saçlarının arasından yüzünü aydınlatan tek şey, masmavi gözleriydi. Galina gittiğinden beri Joseph'in acısı, öfkesi ve soğukluğu tüm kasabayı sarmıştı. Stone Town'da sanki yaşam durmuştu. Kilisenin çanları sustuktan sonraki kısacık sessizliği, dışarıdaki karganın sesi bozdu.

“Tam üç yıldır beni onsuzlukla cezalandırıyorsun Tanrı'm! Onu bana geri ver. Planım işe yaramalı. Galina'yı geri almanın düşüncesi ve intikam arzusu, bunca zamandır beni ayakta tutuyor. Sabırla bekledim.”

Birden öfkelendi. Pencereden içeriye esen rüzgâr, Joseph'in öfkesiyle birleşip yanan mumu söndürdü.

Ellerini hızla yere çarpıp “Onu benden nasıl alırsın!” diyerek başını kaldırdı. Keskin mavi gözlerini karşındaki İsa resmine dikti.

“O benim ve ait olduğu yere geri dönecek. Bir daha kimse onu benden alamayacak. Belki bu seçtiğim, uzun bir yol ama bundan emin olacağım. Beni karşısında gördüğünde yüzünün alacağı ifadeyi görmek için çıldırıyorum.”

Bunları söylerken sol gözünün altındaki damar şişti. Kendini sıkıyordu. Beyaz yüzü kıpkırmızı oldu. Ne zaman öfkelenirse gözünün altındaki bu damar şişer, Galina'nın korkudan titremesine sebep olurdu. Joseph Galina'yı tekrar etkisi altına almalıydı. Bakışları, dışarıdaki ağacın dalındaki kargaya ilişti. Ayağa kalktı.

Pencereye doğru yürürken kilisenin büyük kapısı, açıldığını haber veren bir ses çıkardı. Joseph'in dikkati o yöne doğru kaydı.

"Efendim,"

"Ne var, Anthony?"

"Bayan Applegate sizi görmek istiyor."

"Konu nedir?"

"Bilmiyorum. Ona dua ettiğinizi, rahatsız edilmek istemediğinizi söyledim ama yine de bekliyor."

Joseph hiç cevap vermedi. Aklının başka yerde olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

"Ne yapmamı arzu edersiniz?"

Joseph hâlâ bir yanıt vermiyordu. Anthony dışarıda, soğukta bekleyen kadını düşündükçe bu sessizlik onun gerilmesine neden oldu. Joseph'in zihinini kaplayan kişinin yine Galina olduğunu bildiği için bu bekleyişe tepki göstererek son verdi.

"Efendim!"

Joseph, başını yerden kaldırdı.

"Planda bir sorun yok, değil mi?"

"Her şey istediğiniz gibi ilerliyor, endişe etmeyin."

"Peki, o hazır mı?"

Anthony hemen yanıtladı.

"Sabırsızlıkla sizden gelecek emri bekliyor."

Joseph'in yüzünde memnuniyetini belli eden bir gülümseme oluştu.

“Beni yeterince tanıyorsun, Anthony. Sence ben, tanıdığım diğer pederlere benziyor muyum?”

“Hayır, efendim. Kesinlikle benzemiyorsunuz.”

Joseph şeytani bakışlarıyla “Galina’yı, yaşadığı peri masalından uyandırmanın zamanı geldi.” dedi.

“Evet, efendim. Ona kimin aracılığıyla ulaşacağınızı bilseydi eğer...”

“Yakında öğrenecek Anthony. Şimdi, Bayan Applegate dışarıda daha fazla bekleyip soğuktan donmadan onu içeri alalım.”

Anthony hızla kilisenin kapısına doğru yürüdü. İçeriye titreyerek giren genç kız, “Affedersiniz, peder.” dedi.

“Bana söylemek istediğin bir şey mi var?”

“Aslında ben sadece sizi merak ettim.”

Joseph derin bir soluk aldıktan sonra Anthony’ye dışarı çıkmasını işaret etti. Anthony pis pis sırtarak dışarı çıkarken Joseph onun bu tavrına sinir olmuş bir hâlde, karşısındaki genç kıza tekrar baktı. Kız, ona hizmet etmeye o kadar hazırdı ki... Sarı saçları beline doğru süzülüyor; mavi gözleri, Joseph’in dudaklarından dökülecek tek bir kelimayı bekliyordu. Ama Joseph için sadece Galina vardı. Her ne yapmış olursa olsun...

“Çok düşüncelisin Annette, ben iyiyim.”

Kız, “Sizin için endişeleniyorum.” dedi. Joseph tek kaşını kaldırıp ona dik dik bakıyordu. Annette konuşmayı sürdürdü.

“Sizin için daha fazla şey yapmak istiyorum. Galina’nın... Yani eşinizin sizi terk ettiğini biliyorum. Bunu sizin gibi birine nasıl yapar, aklım almıyor. Üç yıl oldu. Hayatınıza devam etmelisiniz.”

Joseph geriye doğru birkaç adım atıp kızıdan uzaklaşmaya başlayınca Annette “Peder Joseph, affedin. Niyetim size geçmi-

şin kötü anılarını hatırlatıp sizi üzmemek değildi. Ben sadece...” derken genç kız duraksadı.

Joseph içinden, ‘Bana hatırlatmana gerek yok. Ben zaten her gün onunla yaşıyorum.’ diye geçirdi.

Annette hayranlık dolu bakışlarla Peder Joseph’e yaklaştı. Elini onun yüzüne dokundurmaya yeltendiği sırada “Siz eşsizsiniz.” deyince Joseph, kızın elini sert bir şekilde tutup bunu yapmasına engel oldu.

“Bayan Applegate!”

Kız aniden geri çekildi. Başını öne eğdi. “Tekrar affedin. Haddimi aştım.”

Joseph kızı süzüyordu. ‘Eğer Galina olmasaydı... Ama ne mümkün, hiçbir kadın bana onun verdiğini veremez. En sinir bozucu kısım da bu. Onun dışındaki herkese taş, bu kalbim.’ diye düşünüyordu. Artık kıza tahammül edemeyeceğini anladığında gözlerini sıkıp tekrar ona baktı.

“Bu hissettiğin yanlış. Daha çok gençsin. Ben hâlâ evli bir din adamıyım. Kiliseye benim için değil, Tanrı için gel.”

“Siz her konuştuğunuzda; dudaklarınızdan dökülen her vaaz benim için...”

Joseph sinirlerine hâkim olmaya çalışarak “Bayan Applegate!” diye bağırды.

Kız olduğu yerde ırkıldı.

“Buraya, dua etmek dışında, bir daha gelmeyin!”

Annette neredeyse ağlayacaktı. Utanarak ve özür dileyerek kendini kiliseden dışarı attı. Joseph onun gidişıyla rahatladı. Karganın sesini duyunca kargaya doğru atmaya hazırlandığı adımları anımsadı ve o yöne doğru yürüdü.

Karga ona dikkatle bakıyordu. Joseph kendi kendine konuşmayı sürdürdü.

‘O, bana itaat etmeyi yeniden öğrenecek. Beni unutmasına izin vermeyeceğim. Mutluluğunun içinde geride kalan bir gölge gibi yok olmayacağım. Buna izin veremem. Bunun olmaması için gereken her şeyi yapacağım. O pisliliği aklından söküp atacacağım.’

Karga sanki Joseph’in dediklerini anlamış gibi ona bakmaya devam ederken başka bir ses, ‘Peki, onu Galina’nın kalbinden nasıl söküp atacaksın’ dedi.

Joseph güldü. Konuşan diğer sesin varlığına bir yanı itiraz ediyordu. Uzun zamandır kafasının içindeki sesler, başını ağrı-tıyordu. Karga uçup Joseph’in penceresine kondu. Joseph elini karganın başına götürdü. Tuhaftı; karga ondan kaçmıyordu.

‘Beni hissettiğini biliyorum, Galina. Hatta duyuyorsun bile. Ayı olmamız, aramızdaki bağı daha da güçlendirdi. Sana nasıl ulaşacağımı biliyorum. Fısıldıyorum, Galina, duy beni. Tam da şu anda sana fısıldıyorum.’

Joseph başını kargaya doğru eğdi. Onun gözlerine o kadar odaklanmıştı ki dudaklarının arasından tek bir kelime çıktı. “Uyan.”

Karganın siyah kanatları havayı dövdü ve uçarak gözden kayboldu.

Kilisede, dizlerinin üzerinde çömelmiş bir adam, kendi kendine mırıldanıyordu. Arkasından ona usulca yaklaştım. Adımlarımı ona doğru atarken bir karganın beni izlediğini fark ettim. Bakışlarımı yeniden adama çevirdiğimde adamın karşımda dikildiğini gördüm. Onunla göz göze geldim. “Uyan!”

Nefes nefese yattığım yerden sıçrayarak uyandım. Jack sesi mi duyduğunda telaş içinde, “Ne oldu?” diye sordu.

Gördüklerimi zihnimde netleştirdim. Karşımda bana, ‘Uyan!’ diyen bu adam Joseph’di. Jack’e cevap verecek durumda değilim. Ama o yanımda, ısrarla sorup duruyordu. Biraz kendime gelip ona döndüm. “Kâbus, sadece kâbus.” diyebildim.

Jack bana kâbusumda ne ya da kimi gördüğümü sormak istemiyordu. Canı sıkılarak yataktan kalktı. “Yeter!”

Ona duygusuz bir ifadeyle baktım.

“Yanımda sürekli onun adını sayıklamana, gözlerini her kapadığında onu görmene katlanamıyorum. Galina! Benimle ol-san bile hâlâ bir parçan Joseph’le olmaya devam ediyor. Sınır-lerim bunu kaldırmıyor. Şehre taşındığımızda bunun biteceğine kendimi inandırmak istesem de bir türlü bitmedi.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Artık çıldırmak üzereyim. Üç yıl boyunca bu olan biteni görmezden geldim. Bir süre gayet iyiydin ama yine başladı. Yeterince anlayışlı ve sabırlıydım.”

“Elimde olmayan bir şey için beni suçluyorsun. Bazen sana tahammül edemiyorum,” deyince Jack öfkelenerek üzerime yürüdü.

“Benim ne yapmamı isterdin? O sana her ne yapıyorsa o şeyleri yapmamı mı?”

Donup kaldım. Jack’in ağzından çıkan cümle için pişman olduğumu yüzünden anladıysam da artık çok geçti. “Çık dışarı!” dedim öfkeyle.

“Öyle demek istemedim. Tekrar başlaması gerilmeme sebep oldu.”

Gözlerimi kapattım. Karşımda tekrar Joseph’in yüzünü görünce ve bana uyan, diye seslenen sesini bir kez daha kulaklarımdu duyunca Jack’e bakıp mesafeli ve içlerlemiş bir tonda konuştum. “Sana, çık dışarı, dedim.”

Jack odadan çıkarken odanın kapısını hızla çarparak beni yalnız bıraktı.

Hayatım Joseph’den sonra değişmişti. Artık şehirde, sevdiğim adamla ve oğlumla yaşıyordum. Ruhumun bir parçası olan müziğimle kendimi ifade edebiliyor, duygularımı dışa vurabiliyordum. Bunun için Margaret’a her zaman minnet duyacaktım. Charles onun attığı temelin üzerine biraz daha ekleme yapıp beni başka bir dünyanın parçası hâline getirmişti. Ona bazı konserlerde eşlik edebilmek ve artık kendi öğrencilerime sahip olmak bir lütuftu. Ama diğer yarım, bütün bunlara rağmen bana tutunmaya devam ediyordu. O, Jack’le aramızdaki duvardı. Bu duvarın yıkıldığını sanmıştım ama hâlâ orada duruyordu. Joseph’i bu sefer çok yoğun hissetmiştim. Öncekilerden farklıydı. Gözlerimi yumdum ve mırıldandım.

“Benden hâlâ ne istiyorsun, Joseph?”

Tekrar uyumaya çalıştım ama olmadı. Yatakta dönüp durdum. Jack benimle ilk defa bu şekilde konuşmuştu. Onu kim

suçlayabilirdi. Sevdığı kadın, başka bir adamın hayaletiyle yaşıyordu. Ama yine de ona kızgındım. Asla söylememesi gereken bir şeyi, gözlerime bakıp nasıl söyleyebilmişti? Üstelik neler yaşadığımı bildiği hâlde... Derinlerimden yukarıya doğru çıkan bu dürtüye engel olmak istesem de orada bekliyordu. Uyuyordu.

‘Uyan!’ Bu ses beni uzun süre takip edecekti.

Sabah olduğunda üzerimi değiştirip aşağı indim. Jack misafir odasındaydı. Yanına gitmek istediysem de söylediği şeyi hatırlayıp bundan vazgeçtim. Lucas’a bakmak için onun odasına yöneldim ama Jack, arkamdan uykulu bir hâlde, “Galina.” dedi.

Buz gibiydim. Koltuktan kalkıp yanıma geldi. Bu konuşmayı yapacaktık; kaçış yoktu. Elini sağ koluma koyup bana baktı. Saçları dağılmış, gözleri kızarmıştı. Üzüldüğünü ve gece boyunca kendini hırpaladığını biliyordum; buna rağmen içimde bir öfke vardı.

“Özür dilerim. Sana böyle korkunç bir şeyi nasıl söyledim, bilmiyorum. Beni affet.”

“Jack, senin için ne kadar zor olduğunun farkındayım ama bu benim kontrolümde değil.”

Geriye doğru birkaç adım attı.

“Onun kontrolünde.” Sanki artık o da içinde biriktirdiği duygulara engel olamadığı bir noktaya geldiğinin bilincindeydi. Ve bunu yaparken beni incittiğinin farkında olduğu için eliyle ağzını sertçe kapadı. Sonra “Susamıyorum.” dedi

Konuşmak bizi bir yere götürmüyordu. Bu yüzden Lucas’ın yanına gitmek için ondan uzaklaştım.

“Günaydın, canım.”

Lucas, “Günaydın, anne.” dedi ve yanağıma bir öpücük konurdu. Elizabeth odadaki dağınıklığı toplarken “Kahvaltınız hazır, Bayan Wilson.” dedi.

“Teşekkürler, Elizabeth.”

“Lucas, babana kahvaltının hazır olduğunu söyler misin?”

“Tamam, anne. Sen gelmiyor musun?”

“Birazdan geleceğim. Lütfen, koşmadan git.”

Lucas odadan çıktı. Elizabeth bana gülümsedi.

“Çok hareketli bir çocuk.”

“Evet. Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum.”

Elizabeth mahcup bir ifadeyle “Sizin gibi insanları bulduğum için şanslıyım ve Lucas’ı seviyorum. Onunla ilgilenmek, bana bir görev gibi gelmiyor.” dedi.

“Bunu duymak çok güzel.”

“O yetenekli bir çocuk, Bayan Wilson. Yaptığı resimler, yaşına göre gayet iyi.”

“Altı buçuk yaşına geldiğine inanamıyorum. Zaman...”

Bir anlığına zihnimde, Elizabeth’in yanından uzaklaşıp, tekrar geri döndüm. Bana garip bir şey görmüş gibi bakıyordu.

“Bayan Wilson?”

Sonra yüzüme bir gülümseme kondurup “Belki ileride bu yeteneğini geliştirmesi için onu eğitime gönderebiliriz.” dedim.

“Bu onun için mükemmel olur, Bayan Wilson.”

“Kahvaltıdan sonra biraz işim var. Lucas’a gezeceğimize dair söz vermiştim. Bugün onu sen dışarı çıkar.”

“Elbette. Nasıl isterseniz.”

Odadan çıktım. Kendimi tuhaf hissediyordum. Gördüğüm

rüyanın bunda etkisi büyüktü ama henüz bilmediğim başka bir şey daha vardı. Hissedebiliyordum. Bunu öğrenmek için yıllar önce kendime verdiğim sözü bozmak zorunda kalacaktım.

Masaya oturduğumda Jack zaten yerini almış, her sabah yaptığı gibi gazetesini okuyordu. Lucas ise elindeki çatala oynuyor, masaya vurup duruyordu.

“Lucas, lütfen, elindeki çatala oynamayı bırakıp kahvaltını yapar mısın?”

Bana sert bir ifadeyle baktıktan sonra çatalı masaya vurmaya devam etti. Sinirlerim zaten bozuktu ve bu sese tahammül edemiyordum. Jack müdahale etti. “Lucas, annenin söylediğini duydun.”

Onu da dinlemeyip bu sefer çatalı daha sert masaya vurdu. Jack elindeki gazeteyi masaya çarparak “Lucas!” diye kararlı bir ses tonuyla bağırınca Lucas, çatalı masaya vurmayı bıraktı.

“Şimdi kahvaltını bitir yoksa annen seni gezmeye götürmez.”

Lucas suratını asarak yemeye başladı.

“Ben bugün onunla ilgilenemeyeceğim.”

Lucas bunu duyunca “Söz vermiştin!” dedi.

“Bir işim çıktı ama Elizabeth seni gezdirecek.”

“Ben seni istiyorum.”

Lucas’la bu tartışmayı yaparken Jack beni süzüyordu. “Nereye gideceksin?” diye sordu.

“Biraz işim var.”

“Ben de seninle gelirim, anne.”

“Annenle bana biraz izin verir misin?”

Lucas oflayarak masadan kalktı. Arkasından ona bakıyordum. Ayağını sinirli sinirli yere vurarak odadan çıktı.

Jack onun gittiğinden emin oldu.

“Ne işin var?”

“Bir öğrencime ders verdikten sonra Mary’nin yanına gideceğim.”

“Lucas’ı yanına alabilirsin. Siz konuşurken o da Mary’nin kızıyla oynar.”

İçimden, ‘Yine yalana mı başladın, Galina?’ diye geçiriyordum. Jack’e dün gece olanlardan dolayı hâlâ kızgındım ve aklımdaki düşüncüyü ona söyleyemezdim. Bu başka bir tartışma konusu olurdu.

Ruhumda hissettiğim karmaşa yüzünden bununla baş edebileceğimi sanmıyordum. Sorular, cevap veremeyeceğim başka soruları getirecekti. Mary’nin yanına Lucas’ı almadan çok nadir giderdim. Jack’e itiraz etmeyi sürdürürsem şüphelenecekti.

“Evet, haklısın. Ders bittikten sonra onu alırım.” dedim ve kahvaltıma döndüm.

Sırtını sandalyesine yasladı. “Sence konuşmamız gereken başka bir şey yok mu?”

“Jack, ikimizin de sinirleri bozuktur. Aslında söylemek istemediğimiz sözler sarf ettik. Ben de üzgünüm.”

Oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Elimi tuttu ve öptü.

“Ne yapıyorsun?” diyerek tebessüm ettim.

“Seni seviyorum. O iğrenç sözleri söyleyeceğimi önceden bilseydim dilimi keserdim.” dedi.

Fazlasıyla gergindim fakat bu duyguyu yatıştırdım. “Ben de

seni seviyorum.” diyerek ayağa kalktım. Ona sımsıkı sarıldım. Beni sevgiyle kucakladı.

Tam rahatlamışken bir ses duydum. Penceremin önündeki ağacın dalına bir karganın konuştuğunu gördüm. Bana bakıyordu. Yine tuhaf bir his içimi kapladı. Tüylerim diken diken oldu. Büyülenmiş gibi ben de ona bakıyordum. Jack’in kollarının arasından sıyrılıp cama doğru yürüdüm.

“Galina?”

Jack sanki yanımda değil, uzaktan konuşuyordu. Karganın gözlerine odaklanmıştım. Zihnimde yine Joseph’in sesini duyuyordum.

“Uyan!”

O anda Jack, elini omzuma koyup adımı tekrar söyledi ve olduğum yerde hafif sıçradım. Yavaşça ona döndüm.

Bana, “Neye bakıyorsun öyle?” diye sordu.

“Ben şey... Kargaya.”

Jack güldü. “Ne kargası?”

“Penceremizin önündeki karga.”

“Orada karga yok.”

Başımı tekrar cama çevirdiğimde gerçekten de orada karga yoktu. İçinde bulunduğum durum daha da garipleşmeden kendimi toparlamam gerektiğini hissettim.

“Gitmiş olmalı. Pencerenin önüne pisliklerini bırakıyorlar. Ben o yüzden...”

“Seninle bu karga muhabbetini devam ettirmek isterdim ama işe gitmem gerek. Alan ve Emily, buraya taşındıklarından beri barın yenilenme işleriyle hep Alan ilgilendi. Üzerindeki yükü biraz almalıyım.”

“Evet, tabii. Sen git.”

Beni öpüp, evden çıktı. Kendimle baş başa kaldım. Düşündüğüm şeyi kesinlikle yapmalıydım ama Lucas benimle gelemezdi.

“Elizabeth!”

“Buyurun, Bayan Wilson.”

“Bugün Lucas’ı Mary’e götürür müsün? Lily’le oynarlar. Ben işim bitince yanınıza geleceğim.”

“Elbette.”

Odama gidip üzerimi değiştirdim. Onlar evden çıktıktan sonra ben de arkalarından çıktım. Sokakta yürürken düşüncelerim zihnimi daha da karıştırıyordu. Onları susturmak istiyordum. Bütün bunları arkamda bırakmaya çalışsam da bugünün geleceğini zaten biliyordum. Bazı şeyleri bilsek de yine de onlara karşı kendimizi hazırlayamıyoruz. Zihnimin yoğunluğu içinde tam üç yıl önce durduğum noktaya geri döndüm. Tam karşımdaydı. Madam Adamina...

Jack ile bu sokaktan ilk defa geçtiğimde ve bu dükkâna baktığımı fark ettiğinde konuyu değiştirmiştım. “Bir an seni şu falcı dükkânına bakıyorsun sandım.” demişti. Alaycı bir gülümsemeyle bunu söylediyse de sanki ilgim onu aynı zamanda tedirgin etmişti. Böyle şeylere kesinlikle inanmazdı. Başıma gelene kadar ben de öyle... Yaşadığım olayı bana, sadece o açıklayabilirdi. Eskiden olduğu gibi Jack’in bunu bilmesine gerek yoktu.

Ahşap kapının kolunu çevirdim ve dükkândan içeri birinin girdiğini haber veren o zil tepemde çaldı. Bunu yapmak, zamanda geriye yolculuk yapmak gibiydi. Her şey aynıydı. Ahşap raflarda, içi sıvı dolu olan şişeler duruyordu; önümdeki yuvarlak masa üzerinde de kristal küre ve tarot kartları... O zaman bunları görür görmez buradan hemen dışarı çıkmak istemiştım. Şimdiyse Madam Adamina’nın ortaya çıkmasını sabırla bek-